

איכא דאמרי: לכך לא תיקנו מלכתחילה פייס לתרומת הדשן, היות ומעיקרא סבור: **כיון דאיכא אונס שינה**, שהכהנים עדיין ישנים בשעה זו, **לא אתו** לא יגיעו לעבודה הזו.

כיון דחזו דאתו הכהנים בכל זאת, וקאתו נמי לידי סכנה — תיקנו לה רבנן פייסא.

ומקשינן: והרי הקטרת אברים ופדריב, **דאיכא נמי אונס שינה**, שאף היא נעשית בלילה, ובכל זאת תיקנו לה רבנן פייסא?

ומתריצין: **שאני מיננא ממיקב**. דחיית השינה אינה דומה לקימה בהשכמה.

כי הקטרת האברים נעשית בתחילת הלילה, ואילו תרומת הדשן נעשית בסוף הלילה. ונוח לו לאדם לנדד שינה מעיניו אפילו עד סוף הלילה, מאשר לקום בהשכמה.

ומקשינן: וכי תקנתא להך גיסא הואי, וכי רק מפני התקלה שאירעה תיקנו פייס לתרומת הדשן?

והלא גם תקנתא לחאי גיסא הואי! שגם מחמת טעם אחר היו צריכים פייס.

שהרי הכהן התורם את הדשן הוא גם מסדר את המערכה של העצים על המזבח, ומוסיף עליה שני גזרי עצים. ומאחר שכהן אחד עושה את שלשתן, הרי הן חשובות [אף שגם הן עבודות לילה, מהרש"א], ובודאי יטרחו

[חלבים] של קרבן התמיד דעבודת לילה היא, שכשרה אף היא בלילה, (8) ותקינו לה רבנן פייסא מעיקרא?!?

ומתריצין: ההיא, סוף עבודה דיממא היא. שההקטרה היא גמר עבודת קרבן התמיד, שנשחט ביום ונזרק דמו ביום, ולכן חשובה היא בעיני הכהנים, למרות שהיא עצמה נעשית בלילה, ולכן היה מעיקרא חשש שיבואו לריב עליה.

ומקשינן: והרי האי נמי, תרומת הדשן — תחילת עבודה דיממא היא, שהיא תחילת עבודת היום, והיא חשובה בעיני הכהנים מעיקרא?!?

והראיה שהיא נחשבת תחילת עבודת היום ואינה נחשבת לעבודת לילה, מהא דאמר רבי יוחנן: **קידש ידיו מהכיוור בלילה לתרומת הדשן, למחר בעלות השחר אין צריך לקדש ידיו שוב לצורך עבודות אותו היום** [אם לא יצא מהמקדש בינתיים], כיון שכבר קידש אותן מתחילת עבודה.

הרי, שתרומת הדשן נקראת תחילת עבודת היום!?

ומתריצין: אימא: כך אמר רבי יוחנן: כיון שכבר קידש אותן מתחילה לעבודה. לשם עבודה שהיא חובת היום הבא.

אך לעולם תרומת הדשן אינה שייכת לעבודות היום אלא עבודה בפני עצמה היא, ועבודת לילה היא.

כשרים כל הלילה, ואפילו הכי היו מקטירין אברי התמידין ומוספין של שבת ביום, ולא היה ממתין להם עד שתחשך. רש"ש.

8. קשה הא מכל מקום עיקר מצותה ביום, כמו שאמרו במנחות [עב א]: בא וראה כמה חביבה מצוה בשעתה, שהרי הקטר חלבים ואברים